

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/107/2021
Identifikačné číslo spisu:	6416203025
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6416203025.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu H. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom T.. U.. XXX/X, XXX XX Z. B. V., podnikajúci pod obchodným menom Augustín Šipikal - SLOVKONTAKT, s miestom podnikania Chrásteka 6/2, 965 01 Žiar nad Hronom, IČO: 33 332 134, zastúpeného SUCHÝ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 52 826 791, proti žalovanému ALTYS, spol. s r. o. so sídlom Kremnička 39, 974 00 Banská Bystrica, IČO: 31 620 540, zastúpenému M&L advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Hurbanova 8, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 50 926 284, v konaní o zaplatenie 13.327,- Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 12Cb/12/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16. júna 2021, č. k. 41Cob/3/2021-321 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. septembra 2021, č. k. 41Cob/3/2021-368, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16. júna 2021, č. k. 41Cob/3/2021-321 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. septembra 2021, č. k. 41Cob/3/2021-368 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 10. júna 2020, č. k. 12Cb/12/2016-246, prvou výrokovou vetou žalobu zamietol, druhou výrokovou vetou priznal žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, treťou výrokovou vetou priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100% a v štvrtej výrokovej vete uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 8. apríla 2016 domáhal od žalovaného povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 13.327,- Eur s príslušenstvom a náhradu trov konania na tom skutkovom základe, že dňa 15. decembra 2002 uzavrel so žalovaným Zmluvu č. 202052 o

zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov, v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal zodpovedať za škody na majetku žalobcu v chránenom objekte. Dňa 18. decembra 2014 došlo k vlámaniu do objektu žalobcu a napriek zabezpečovaciemu systému prevádzkovanému žalovaným okrem inej škody došlo i k odcudzeniu čiastky 13.327,- Eur. Napriek tomu, že žalobca orgánom činným v trestnom konaní označil i predpokladaných páchatel'ov, bolo trestné konanie prerušené z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť páchatel'a, keď orgány činné v trestnom konaní svoj záver ustálili i poukázaním na skutočnosť, že z kamerových záznamov zabudovaných kamier žalovaným nebolo možné rozoznať typ, ani evidenčné číslo vozidla a ani tváre osôb, ktoré neboli maskované a ktoré krádež vykonali. Podľa vyjadrenia orgánu PZ boli tieto záznamy nekvalitné a nejasné. Rovnako zásah žalovaného po ohlásení signálu nebol zabezpečený včas. Žalobca uviedol, že z predmetného vyjadrenia orgánov PZ je preukázané nespĺnenie si povinností žalovaného zo zmluvy a tým naplnenie zmluvnej povinnosti zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovenia § 5 ods. 5.1.

3. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom č. k. 12Cb/12/2016-109 zo dňa 20. apríla 2017 žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, keď mal za to, že žalovaný neporušil žiadnu zákonnú, resp. zmluvnú povinnosť, nakoľko po prijatí poplachového signálu vyslal pracovníkov na preverenie signálu a keď zistil, že došlo k narušeniu objektu, kontaktoval políciu, a to v primeranom časovom úseku. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací uznesením č. k. 41Cob/90/2018-151 zo dňa 27. februára 2019 rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12Cb/12/2016-109 zo dňa 20. apríla 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, keď v zrušujúcom uznesení uviedol, že súd prvej inštancie bude v ďalšom rozhodnutí povinný vysporiadať sa so znením čl. 3 bod 3.3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052 o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov zo dňa 28. marca 2006 a so znením ustanovenia § 51 zákona č. 473/2005 Z. z.

4. Po opätovnom vykonaní dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je nedôvodná. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že dňa 15. decembra 2002 došlo medzi žalobcom a žalovaným k uzavretiu zmluvy o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov v znení dodatkov, ktorej predmetom bola povinnosť žalovaného vykonávať chránenie objektu formou vyhodnocovania stavu poplachového systému nahlásenie narušenia, resp. zabezpečovacieho systému a vyhodnocovanie narušenia chráneného objektu prostredníctvom strediska registra poplachov v objekte na ulici SNP č. 129, Žiar nad Hronom. Sporná nebola ani skutočnosť, že OR PZ Žiar nad Hronom, Obvodné oddelenie PZ Žiar nad Hronom uznesením zo dňa 19. decembra 2014 ČVS:ORP-1022/ZH-ZH-2014 začal trestné stíhanie pre prečin krádeže, ku ktorej došlo dňa 18. decembra 2014 v čase od 16.30 hod. do 01.00 hod. dňa 19. decembra 2014 v objekte žalobcu. Trestné stíhanie za prečin krádeže, v ktorom žalobca vyčíslil škodu vo výške 13.327,56 Eur z titulu krádeže finančnej hotovosti je prerušené, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Žalobca si v danom prípade uplatnil nárok na náhradu škody z titulu porušenia povinnosti žalovaného ako vykonávateľa zo zmluvy a dodatku č. 3 k zmluve, keď podľa tvrdenia žalobcu žalovaný porušil povinnosti vyplývajúce pre neho z čl. 3 bod 3.3 zmluvy, a to konkrétnej povinnosti žalovaného určenej v čl. 3 bodu 3.3 dodatku č. 3 k zmluve č. 202052 zo dňa 28. marca 2006. Súd ďalej konštatoval, že keďže zákonným predpokladom zodpovednosti za škodu je protiprávny úkon žalovaného, je povinnosťou žalobcu v konaní preukázať, ktorú konkrétnu povinnosť zo záväzkového vzťahu žalovaný porušil, teda bolo povinnosťou uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa porušenia zmluvných povinností žalovaným a súčasne označiť dôkazy na preukázanie týchto skutkových tvrdení, ako aj na preukázanie výšky škody.

5. Súd konštatoval, že žalobca v konaní poukázal na konkrétne povinnosti, ktoré žalovanému vyplývali zo zmluvy o ochrane majetku v znení dodatku č. 3 k zmluve, § 51 písm. d/, § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. o súkromnej bezpečnosti t.j., že žalovaný porušil svoje povinnosti, keď neodkladne nenahlásil najbližšiemu útvaru policajného zboru udalosť - narušenie objektu žalobcu. Súd bol toho názoru, že žalobca v konaní nepreukázal, že vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody žalovaný takéto svoje povinnosti porušil. Tvrdenie žalobcu, že žalovaný mal aj bez akéhokoľvek preverenia signálu narušenie objektu oznámiť policajnému zboru, žalovaný v konaní podľa názoru súdu

vyvrátil písomným stanoviskom Ministerstva vnútra SR zo dňa 17. júna 2019 (č.l. 168), ktoré potvrdzuje správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu v objekte žalobcu. Správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu potvrdzuje aj písomné stanovisko KR PZ v Banskej Bystrici zo dňa 6. mája 2019 (č.l. 196). Z týchto vyjadrení, ako aj zo znenia § 51 a 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti vyplýva, že prevádzkovateľ strážnej služby, ktorý prevádzkuje zariadenie poplachového systému alebo časť takéhoto zariadenia, je povinný zabezpečiť najprv okamžité preverenie signálu najmenej dvomi odborne spôsobilými osobami poverenými výkonom fyzickej ochrany alebo prostredníctvom kamerového systému. Až v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti je povinný vec oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru (§ 56 ods. 5). Z uvedeného podľa názoru súdu vyplýva, že žalovaný neporušil dohodnuté znenie v dodatku č. 3 čl. 3 bod 3.3, ako ani znenie ust. § 51 zákona o súkromnej bezpečnosti tým, že po oznámení signalizácie o narušení objektu žalobcu najprv preveril narušenie objektu dvoma odborne spôsobilými osobami a až následne po zistení podozrenia z trestnej činnosti vec neodkladne oznámil miestne príslušnému útvaru policajného zboru. Žalobca nepreukázal ani vznik skutočnej škody, preto nemohla byť daná ani príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaného a škodou. Dôkazná povinnosť v tomto prípade zaťažuje toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného - žalobcu. Uviedol, že ďalšie dokazovanie za účelom preukázania výšky škody nenavrhol i napriek tomu, že žalovaný uplatnenú výšku škody a jej právny základ v Civilnom sporovom konaní neuznáva.

6. Keďže žalobca dôkazné bremeno na uplatnený nárok neunesol, súd na návrh právneho zástupcu žalobcu nevykonával dôkaz výsluchom svedka U. W. a vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal naplnenie predpokladov na priznanie nároku na náhradu škody podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka nebolo možné žalobe vyhovieť, preto ju v celom rozsahu zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. a z dôvodov § 255 ods. 1 C.s.p.

8. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 16. júna 2021, č. k. 41Cob/3/2021-321 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. septembra 2021, č. k. 41Cob/3/2021-368, prvou výrokovou vetou rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 10. júna 2020 potvrdil a druhou výrokovou vetou rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd s poukazom na § 387 ods. 1 C.s.p. uviedol, že súd prvej inštancie na základe správne zisteného skutkového stavu dospel k správne právnemu záveru, a preto konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

10. Odvolací súd mal za preukázané, že zmluvné strany uzatvorili dňa 15. decembra 2002 Zmluvu č. 202052, ktorej predmetom bolo chránenie objektu formou vyhodnocovania stavu poplachového systému na hlásenie narušenia (PSN), resp. zabezpečovacieho systému (ZS) chráneného objektu technického stavu PSN, resp. ZS. Miestom výkonu predmetu zmluvy je objekt ulica SNP 129, Žiar nad Hronom. Podľa čl. 3, bod 3.3 zmluvy vykonávateľ (žalovaný) zabezpečí po prijatí poplachového signálu preverenie v rozsahu zákona č. 379/97 Zb. a nasl. Dňa 28. marca 2006 uzatvorili strany sporu Dodatok č. 3 k zmluve č. 202052, kde sa v čl. 3 bod 3.2. vykonávateľ zaviazal zabezpečiť vyhodnocovanie stavu PSN, resp. ZS chráneného objektu pomocou SRP. Podľa bodu 3.3 sa vykonávateľ zaviazal zabezpečiť okamžité preverenie signálu dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb poverených výkonom fyzickej ochrany. V prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vykoná opatrenia na obmedzenie osobnej slobody osoby, zamedzenie vstupu nepovolaných osôb do chráneného objektu alebo na chránené miesto a vec neodkladne oznámi miestne príslušnému útvaru Policajného zboru. V danom prípade mal žalobca za to, že žalovaný porušil predmetný čl. 3.3. dodatku č. 3, keď mal v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti, toto ihneď oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru, aby došlo k prevereniu signálu „pozor vlámanie“! osobami zabezpečenými žalovaným. Mal za to, že nebolo zakázané žalovanému nahlásiť orgánom PZ podozrenie o páchaní trestného činu (a to ihneď), pričom žalobca namietol aj výklad právnej normy zákona o SBS, na ktorú sa odvoláva žalovaný.

11. Odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal porušenie povinností zo strany žalovaného v celom rozsahu stotožnil. Stotožnil sa aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný tvrdenie žalobcu o tom, že mal aj bez akéhokoľvek preverenia signálu narušenie objektu oznámiť Policajnému zboru v konaní vyvrátil písomným stanoviskom MV SR zo dňa 17. júna 2019, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu potvrdzuje správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu v objekte žalobcu. Uvedené podanie sa nachádza na č.l. 168 spisu. Jedná sa o odpoveď Ministerstva vnútra SR, Prezídium policajného zboru, úrad súkromných bezpečnostných služieb, podľa ktorého z ust. § 56 ods. 5 zákona o súkromnej bezpečnosti jednoznačne vyplýva, že prevádzkovateľ strážnej služby, ktorý prevádzkuje zariadenie poplachového systému alebo časť takéhoto zariadenia má povinnosť signál preveriť tak, ako je uvedené v predmetnom ustanovení a následne v prípade zistenia podozrenia z trestnej činnosti vec neodkladne oznámiť miestne príslušnému útvaru Policajného zboru.

12. Odvolací súd zistil, že bod 3.3 čl. 3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052 korešponduje so znením § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti a o zmene niektorých zákonov (zákon o súkromnej bezpečnosti). Ak teda Ministerstvo vnútra SR, Prezídium policajného zboru, Úrad súkromných bezpečnostných služieb ozrejmiло postup vykonávateľa podľa zmluvy o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov, z ktorej odpovede jednoznačne vyplýva, že vykonávateľ - žalovaný bol povinný signál preveriť a až v prípade existencie podozrenia z trestnej činnosti túto vec oznámiť miestne príslušnému útvaru Policajného zboru, žalovaný postupoval pri preverení signálu v súlade so zákonom. Ak tak žalovaný urobil až následne po dôjdení na miesto výkonu predmetu zmluvy, t. j. ulica SNP 129, Žiar nad Hronom, a to dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb, postupoval v súlade s Dodatkom č. 3 k Zmluve č. 202052 a tiež v súlade so znením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z.

13. Na podporu uvedeného tvrdenia poukázal odvolací súd aj na odpoveď Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici zo dňa 6. mája 2019, kde samotné krajské riaditeľstvo oznámilo žalovanému, že v minulosti už uložilo sankciu právnickej osobe, ktorá bola prevádzkovateľom bezpečnostnej služby v súvislosti s porušením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005, a to práve z dôvodu, že prevádzkovateľ nevykonal okamžité preverenie signálu dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb poverených výkonom fyzickej ochrany v zmysle § 56 ods. 5 citovaného zákona a vec priamo bez okamžitého preverenia signálu oznámil policajnému zboru.

14. Z uvedeného podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že žalovaný neporušil jednak dohodnuté znenie čl. 3 bod 3.3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052. Zároveň odvolací súd konštatoval, že žalobca nepreukázal naplnenie predpokladov na priznanie nároku na náhradu škody podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka, keď predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: protiprávny úkon, vznik škody, príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody. Existenciu všetkých troch predpokladov zodpovednosti musí preukázať poškodený. Ak je ich splnenie požadované zákonom kumulatívne a súd zistí nesplnenie čo i len jedného z predpokladov postačuje, ak sú následne vysvetlí, ktorý z týchto predpokladov nebol splnený, nakoľko pre nesplnenie čo i len jedného z predpokladov nie je možné nárok na náhradu škody priznať. Odvolací súd dodal, že žalobca nepreukázal existenciu predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu zo strany žalovaného, nepreukázal najmä akého protiprávneho úkonu sa mal žalovaný dopustiť, keď ten postupoval plne v súlade s ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. v spojení s bodom 3.3 dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052.

15. Odvolací súd v závere napadnutého rozhodnutia zdôraznil, že nevzal do úvahy tvrdenia žalobcu v súvislosti s telefonickým kontaktom na Ministerstvo vnútra SR s L. T. H., podľa ktorého zákon nezakazuje oznámiť predmetnú udalosť ihneď policajnému zboru, keď mal tvrdiť, že prevádzkovatelia bezpečnostnej služby nikdy neboli školení o skutočnosti, že by museli alebo mali nahlásiť podozrenie zo spáchania trestného činu až po dorazení na miesto trestného činu po viac ako 30 minútach, keď podľa jeho vyjadrenia povinnosť neodkladného oznámenia podozrenia/predpokladu páchania trestnej činnosti je jednoznačne daná ust. § 51 písm. d/ zákona o súkromnej bezpečnostnej službe. Na takéto doplnenie

odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom z 20. apríla 2017, a to aj po uplynutí stanovenej lehoty na podanie odvolania, neprihliadal odvolací súd ani v zrušujúcom uznesení zo dňa 27. februára 2019, č. k. 41Cob/90/2018-151 a neprihliadal na takéto tvrdenia žalobcu ani v konaní 41Cob/3/2021, keď takýto telefonický kontakt žalobcu nijakým spôsobom nepreukázal a svoje tvrdenie žiadnym dôkazným prostriedkom nedoplnil.

16. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, k svojim záverom dospel na základe riadne vykonaného dokazovania a dostatočne zisteného skutkového stavu. Preto na základe uvedeného mal odvolací súd za preukázané, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní nie sú dôvodné, tieto boli vyvrátené v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré skutočnosti sú v rozsudku okresného súdu podrobne uvedené a odôvodnené. So zreteľom na uvedené odvolací súd dodal, že rozhodnutie okresného súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozsudku, súd prvej inštancie sa náležite vysporiadal so všetkými akceptmi zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je zároveň dostatočné, logické, presvedčivé a právne správne, obsahuje odpovede na všetky relevantné právne otázky v konaní vznesené.

17. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobcu (č. l. 373 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C.s.p., teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) uviedol, že postupom odvolacieho súdu spočívajúcim v nečinnosti súdu v rámci prejednávania odvolania za súčasného nevysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, mu bola odňatá možnosť uplatňovať svoje procesné práva v civilnom konaní za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

19. Dovolateľ je názoru, že odvolací súd úplne opomenul existenciu jeho vznesenej hmotnoprávnej námietky v zmysle ust. § 149 C.s.p. a nasl., zásadu poctivého obchodného styku podľa ust. § 265 Obchodného zákonníka a dobrých mravov; Čl. 5 C.s.p., s ktorou námietkou sa nevysporiadal ani súd prvej inštancie.

20. Podľa žalobcu, žalovaný pri kontrahovaní zmluvy hrubo porušil poctivý obchodný styk v zmysle § 265 Obchodného zákonníka, nakoľko už pri uzavretí zmluvy uviedol žalobcu do omylu, keďže musel vedieť, že s ohľadom na sídlo žalovaného nie je schopný splniť povinnosť neodkladného zásahu pri narušení chráneného objektu a tým zabezpečiť ponúkanú ochranu napriek skutočnosti, že za tieto služby po celé obdobie trvania zmluvného vzťahu prijímal od žalobcu nemalé finančné čiastky. Zmluvné dojednania boli len formálneho znenia, predstavovali opis ustanovení zákona č. 473/2005 Z. z. bez individualizácie povinností žalovaného a v rozpore s ubezpečeniami, ktoré boli žalobcovi v rámci predzmluvných rokovaní žalovaným prezentované.

21. Za najzásadnejší nedostatok žalobcu na účely dovolania považuje to, že odvolací súd vrátane súdu prvej inštancie vlastným formalistickým výkladom bez ďalšieho úplne opomenul argumentáciu žalobcu týkajúcu sa hrubého porušenia zásad poctivého obchodného styku a s tým spojenú vznesenú hmotnoprávnu námietku. Je podľa dovolateľa zarážajúce, že v celom rozsudku odvolacieho súdu sa porušenie zásad poctivého obchodného styku spomína len v bode 9., a to ako replika zo znenia odvolania žalobcu. Súd sa na žiadnom inom mieste v odôvodnení rozhodnutia týmto argumentom žalobcu nevenuje, právne významné tvrdenie žalobcu ponechal bez akéhokoľvek povšimnutia a právneho posúdenia so vznesenou námietkou, čím podľa dovolateľa súd svojim procesným postupom úplne paralyzoval procesný inštitút tejto hmotnoprávnej námietky.

22. Podľa žalobcu konanie žalovaného súdy posúdili ako súladné s uzatvorenou zmluvou a príslušnými právnymi predpismi. Tento záver je obzvlášť nespravodlivý a v rozpore so skutkovým stavom, argumentáciou žalobcu, ako aj posúdením individuálnych okolností daného prípadu. Zodpovednosť za

škodu je v intenciách Obchodného zákonníka upravená ako objektívna zodpovednosť a žalovaný bol podľa žalobcu povinný zasiahnuť i v zmysle všeobecnej preventívnej zodpovednosti za predchádzanie hroziacej škody podľa § 415 Občianskeho zákonníka, čo odvolací súd vrátane súdu prvej inštancie v rámci právneho posúdenia veci nevzali vôbec do úvahy.

23. Dovolateľ sa ďalej nestotožňuje ani so záverom odvolacieho súdu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje odpovede na všetky relevantné právne otázky v konaní vznesené. Má za to, že obidva súdy sa náležitým spôsobom nevysporiadali so všetkými zásadnými a pre rozhodnutie právne významnými otázkami, najmä neposkytli výklad sporných ustanovení zákona č. 473/2005 Z. z. s ohľadom na individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu.

24. Odvolací súd sa v rámci posúdenia vykonaného dokazovania podľa dovolateľa laxným prístupom zameral výlučne na dva dôkazy, a to písomné stanovisko MV SR zo dňa 17. júna 2019 (bod č. 40 rozsudku) a odpoveď Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici zo dňa 6. mája 2019 (bod č. 41 rozsudku), ktorých závery si formálne osvojil, bez prihliadnutia na individuálnu stránku konania žalovaného a úkony žalovaného, ktorým došlo k porušeniu povinnosti. Žalobca trvá na tom, že súdy nemohli ustáliť právny názor výlučne s odkazom na vyjadrenia uvedených subjektov, ktorých obsah nemá žiadnu právnu silu a nereaguje na konkrétne okolnosti rozhodovaného prípadu, pričom žalobca vyslovene požiadal súd o výklad ustanovení zákona č. 473/2005 Z. z., ktorý súdy nevyslovili. Žalobca poukázal na to, že odvolací súd zjavne nemal ani záujem poskytnúť výklad príslušnej právnej normy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, ako aj skutočnosť, že zákon č. 473/2005 Z. z. vôbec nevymedzuje primeranosť času trvania výjazdu, t. j. časové hľadisko trvania presunu poverených osôb spoločnosti žalovaného do miesta preverenia zásahu chráneného objektu, ktoré sa nachádzalo v inom okresnom meste vzdialenom približne 30 km. Žalobca pritom poukazoval na to, že žalovaný po dobu viac ako 30 minút cesty autom za súčasnej vedomosti o narušení objektu žalobcu nevykonával žiaden proporcionálny úkon v záujme zabezpečenia ochrany majetku, či osôb, predchádzania hroziacej škody, či eliminácii páchanej trestnej činnosti, na ktorú povinnosť sa sám zaviazal. Navyše, v bode 3.3. zmluvy nie je podmienené ohlásenie podozrenia o páchaní trestnej činnosti, ani príchodom na miesto samé.

25. Podľa mienky žalobcu posúdenie dodržania zákonom stanovenej povinnosti žalovaného, spočívajúcej v „neodkladnosti“ oznámenia /ohlásenia udalosti miestne príslušnému útvaru Policajného zboru, t.j. časové hľadisko úkonu bolo skutočnosťou, ktorá je pre rozhodnutie súdu v predmetnej veci rozhodujúca, a preto sa v rámci odôvodnenia rozhodnutia súdu vyžaduje špecifická odpoveď práve na túto skutočnosť. Uvedeným nedostatočným právnym výkladom zo strany odvolacieho súdu došlo podľa dovolateľa k popretiu účelu poskytovania strážnych služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti, ako aj samotnému účelu uzatvorenia zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným.

26. Na základe vyššie uvedeného je preto podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné a arbitrárne, z ktorého dôvodu navrhol napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

27. Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že žalobca počas celého priebehu tohto súdneho konania nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktoré by potvrdili jeho nárok a súčasne porušenie právnej normy zo strany žalovaného.

28. Žalobca podľa žalovaného opakovane tvrdil, že jeho objekt nebol chránený počas výjazdu a žalovaný nekonal. K uvedenému žalovaný uviedol, že výjazd vykonáva zásahová jednotka a tá bola v súčinnosti s operátorom PCO počas celej doby zásahu a taktiež bol objekt nepretržite monitorovaný. EZS bol plne funkčný a toto potvrdil aj sám žalobca počas pojednávania. Prenos informácií je vykonávaný nonstop 24 hodín denne, nepretržite vyhodnocovanie stavu PSN, tzn. zabezpečovacieho zariadenia ako celku, každodenná kontrola zapnutia a vypnutia EZS, v prípade nezapnutia bolo telefonicky toto oznámené osobám určeným žalobcom v prílohe č. 1 tejto zmluvy. Ďalej bol nepretržite nonstop monitorovaný stav záložného zdroja, sirény a taktiež každého prvku EZS v prípade jeho úmyselného poškodenia alebo neoprávneného zásahu, ktorý by znamenal znefunkčnenie EZS. Žalobca počas pojednávania tieto služby

aj potvrdil a bol s nimi spokojný. Taktiež v zmysle bodu 3.3 bola povinnosť po prijatí signálu preverená v rozsahu zákona č. 473/2005 Z.z.

29. Žalobca opakovane tvrdí /aj v dovolaní/, že uhradil žalovanému „nemalé čiastky“. Žalobca nikdy neupresnil tieto podľa neho „NEMALÉ ČIASTKY“, ktoré žalovaný vo vyjadrení vyčíslil. Za úhrady bolo v zmysle zmluvy čl.3 bod 3.2 vykonávané nonstop 24 hodín denne, nepretržité vyhodnocovanie stavu PSN, tzn. zabezpečovacieho zariadenia ako celku, každodenná kontrola zapnutia a vypnutia EZS, v prípade nezapnutia bolo telefonicky toto oznámené osobám určeným žalobcom v prílohe č. 1 tejto zmluvy. Ďalej bol nepretržite nonstop monitorovaný stav záložného zdroja, sirény a taktiež každého prvku EZS v prípade jeho úmyselného poškodenia alebo neoprávneného zásahu, ktorý by znamenal znefunkčnenie EZS. Žalobca počas pojednávania tieto služby aj potvrdil a bol s nimi spokojný.

30. Žalovaný ďalej uviedol, že predmetom zmluvy sú podmienky vykonávania pozáručného servisu, opráv PSN, revízií a možnosť objednania týchto služieb nepretržite 24 hodín denne a následné vykonanie servisu najneskôr do 24 hodín. Povinnosti sú presne špecifikované v bode IV. Všetky povinnosti z tejto zmluvy boli splnené, PSN pravidelne servisovaný a bol plne funkčný a to aj v prípade narušenia dňa 19. decembra 2014. Z uvedeného jasne podľa žalovaného vyplýva, že za služby, za ktoré podľa právneho zástupcu žalobcu platil žalobca NEMALÉ ČIASTKY v skutočnosti predstavujú sumu od 0,045 Eur do 0,07 Eur za hodinu služby PCO a 0,009 Eur/ hodina za servisné služby.

31. Žalobca ďalej opakovane tvrdil že: „Žalovaný zanedbal i ďalšie svoje povinnosti v smere poskytovanej ochrany a kvality kamerového systému. Tvrdil, že mu žalovaný dodal nekvalitné kamery“. K uvedenému žalovaný uviedol, že žalobcovi kamery nikdy nedodal. Žalovaný zanedbal žiadne svoje povinnosti čo sa týka kvality kamerového systému. Kamerový systém bol namontovaný 15 rokov pred vznikom škody. Žalovaný vykonal len jej montáž. Žalobca montáž protokolárne prevzal bez závad. Za kvalitu kamier zodpovedá žalobca, lebo si ich dodal sám. Kamerový systém napokon nebol ani zahrnutý v servisnej zmluve, tak ako to uvádza žalobca. Taktiež kamerový systém nebol nijako prepojený s PCO, ako tvrdil žalobca. Servisná zmluva bola uzatvorená iba na služby servisu zabezpečovacieho systému, nie KAMEROVÉHO SYSTÉMU.

32. V ostatnej časti sa žalovaný vyjadril k tvrdeniam dovolateľa ohľadom hlásenia poplachu, zabezpečenia objektu kamerovým systémom na diaľku a povinnosti spolupráce SBS s PZ SR, ktorá vyplýva priamo zo zákona č. 473/2005 Z.z. Žalovaný zdôraznil, že žiadna právna norma nezakazuje uzatvoriť zmluvu o ochrane v závislosti od vzdialenosti. K dnešnému dňu má žalovaný uzavreté aj zmluvy s dojazdom viac ako je medzi Banskou Bystricou a Žiarom nad Hronom s tým, že vo väčších mestách (napr. v Bratislave) sa robia zásahy aj počas dopravnej špičky aj na dlhšie vzdialenosti a za dlhšie časové úseky a nie je to v rozpore so žiadnou právnou normou.

33. Žalovaný zároveň dodal, že písomné stanovisko Ministerstva vnútra SR je záväzným pre všetky SBS prevádzkujúce bezpečnostnú službu na Slovensku. Ministerstvo vnútra SR plní úlohy zo zákona č. 473/2005 Z. z., a to formou štátneho dozoru. Už na prvom pojednávaní dňa 17. marca 2017 bol zo strany žalovaného predložený dôkaz „Záznam o výkone štátneho dozoru“ vykonaného MV SR. Na základe dvoch kontrolných zásahov bolo konštatované kontrolným orgánom, že boli vykonané bez závad a v zmysle zákona. Keby platil právny názor žalobcu, tak by MV SR závažne pochybilo pri výkone štátneho dozoru. Nielen, že by nesprávne vydalo záverečné stanovisko k výsledku kontroly, ale aj usmernenie pri výkone zásahu by bolo protizákonne.

34. Okresný súd opakovane potvrdil, že žaloba je nedôvodná, pričom toto rozhodnutie bolo vydané v dvoch pojednávaniach, dvoma inými samosudcami okresného súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo jednohlasne schválené všetkými členmi odvolacieho senátu, na základe uvedeného žalovaný navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie v zmysle § 448 C.s.p. zamietol z dôvodu, že nie je dôvodné.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca,

v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpený podľa § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a dôvodné.

36. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

37. Podľa ustanovenia § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

38. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

39. Podľa § 428 C.s.p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

40. Podľa § 431 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

41. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C.s.p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

42. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu vzhľadom dovolateľ v takom postupe odvolacieho súdu, kedy tento svojím laxným prístupom mal svoju pozornosť zamerať výlučne na dva dôkazy (písomné stanovisko Ministerstva vnútra SR a odpoveď Krajského riaditeľstva PZ v Banskej BB), pričom napadnutý rozsudok je podľa názoru dovolateľa nedostatočne odôvodnený, nepreskúmateľný.

43. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C.s.p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak

miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

44. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

45. V súvislosti s prípustnosťou dovolania vyvodenou v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., dovolateľ poukázal aj na procesný postup odvolacieho súdu, ktorý sa mal pri hodnotení skutkového stavu zamerať výlučne na dva dôkazy, a to písomné stanovisko Ministerstva vnútra SR dňa 17. júna 2019 (bod č. 40 napadnutého rozsudku) a odpoveď Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici zo dňa 6. mája 2019 (bod č. 41 napadnutého rozsudku). Závery týchto písomných dôkazov si podľa dovolateľa konajúci súd osvojil iba formálne, z ktorého dôvodu je dovolateľ toho názoru, že došlo v rámci dokazovania k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

46. Podľa § 185 ods. 1 C.s.p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 C.s.p.).

47. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti, ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C.s.p.).

48. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 C.s.p.).

49. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto oprávnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 C.s.p.).

50. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C.s.p.) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení“.

51. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyslovil názor, že ak Ministerstvo vnútra SR,

Prezídium policajného zboru, Úrad súkromných bezpečnostných služieb ozrejmiло postup vykonávateľa podľa zmluvy o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov, z ktorej odpovede jednoznačne vyplýva, že vykonávateľ - žalovaný bol povinný signál preveriť a až v prípade existencie podozrenia z trestnej činnosti túto vec oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru, žalovaný postupoval pri preverení signálu v súlade so zákonom. Ak tak žalovaný urobil až následne po dôjdení na miesto výkonu predmetu zmluvy, t.j. ulica SNP 129, Žiar nad Hronom, a to dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb, postupoval v súlade s Dodatkom č. 3 k Zmluve č. 202052 a tiež v súlade so znením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. Na podporu uvedeného tvrdenia poukázal odvolací súd aj na odpoveď Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici zo dňa 6. mája 2019, kde samotné krajské riaditeľstvo oznámilo žalovanému, že v minulosti už uložilo sankciu právnickej osobe, ktorá bola prevádzkovateľom bezpečnostnej služby v súvislosti s porušením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005, a to práve z dôvodu, že prevádzkovateľ nevykonal okamžité preverenie signálu dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb poverených výkonom fyzickej ochrany v zmysle § 56 ods. 5 citovaného zákona a vec priamo bez okamžitého preverenia signálu oznámil policajnému zboru. Z uvedeného podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že žalovaný neporušil jednak dohodnuté znenie čl. 3 bod 3.3 Dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052. Zároveň odvolací súd konštatoval, že žalobca nepreukázal naplnenie predpokladov na priznanie nároku na náhradu škody podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka.

52. Dovolací súd dodáva, že súd prvej inštancie zhromažďuje dôkazy podľa procesnej iniciatívy sporových strán a tieto zhromaždené dôkazy vyhodnocuje aj v zmysle zásad hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z ust. § 191 ods. 1 C.s.p. Hodnotiaca úvaha konajúcich súdov v prejednávanom spore zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj v tejto časti preskúmateľná. Je možné uzavrieť, že konajúce súdy dali v dôvodoch svojich rozhodnutí odpoveď, akým spôsobom hodnotili dôkazy relevantné pre posúdenie otázky základu nároku na náhradu škody na majetku žalobcu v chránenom objekte, a to aj s akcentom na písomné dôkazy doložené do súdneho spisu, ktorými je preukázaný zákonne súladný postup žalovaného pri riešení problematického zásahu bezpečnostnej služby. Dovolací súd zdôrazňuje, že odpoveď Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici zo dňa 6. mája 2019 je jedným z dôkazných prostriedkov, ktorým možno zistiť stav veci. Aj v jeho prípade sa však aplikuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a konajúci súd v zásade nie je obmedzovaný, ako ho má hodnotiť, keďže aj takéto stanovisko má povahu riadneho listinného dôkazu, pri ktorého hodnotení zákon súdu neukladá obmedzenie pri jeho hodnotení, z ktorého dôvodu preskúmanie (ne)správnosti hodnotenia stanoviska nezakladá prípustný dôvod dovolania vyvodzovaný ustanovením § 420 písm. f/ C.s.p. Z uvedeného dôvodu je dovolanie v tejto časti nedôvodné.

53. Ohľadom ostatnej dovolacej námietky podľa § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorej je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa názoru dovolateľa nedostatočne odôvodnený, nepreskúmateľný, dovolací súd uvádza, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

54. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

55. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

56. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa vzťahuje na každé súdne rozhodnutie, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu jeho správnosti v konaní o opravnom (riadnom alebo mimoriadnom) prostriedku. Ak rozhodnutie neobsahuje zákonné náležitosti, ide o rozhodnutie nedostatočné a nepreskúmateľné a takéto rozhodnutie súdu porušuje právo strany sporu na spravodlivý proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci opravných prostriedkov.

57. Dovolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021. V bodoch 38 a 39 odôvodnenia nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol: „Pod pojmom procesný postup je podľa názoru ústavného súdu potrebné rozumieť nielen faktický postup súdu, teda to, ako sa spor vedie, ale napr. aj postup súdu pri vykonávaní alebo hodnotení dôkazov (IV. ÚS 557/2020), ktorý má v konečnom dôsledku aj odraz v samotnom odôvodnení rozhodnutia súdu. V zmysle judikatúry ESĽP aj kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné považovať za jeden zo základných aspektov práva na spravodlivý proces, podobne ako právo na rovnosť zbraní, alebo zásadu kontradiktórnosti konania. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol) a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu súdu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu. Súdne rozhodnutie musí byť preto považované za súčasť procesného postupu súdu“.

58. V zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 393 ods. 2 C.s.p. súd musí v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje vyššie uvedené náležitosti, je nepreskúmateľné.

59. Z ustanovenia § 387 ods. 3 C.s.p. vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a musí sa tiež v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami strany sporu uvedenými v odvolaní. V tomto smere dovolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13.11.2018, uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 47/2018, ktorý v bode 35 odôvodnenia konštatoval, že „absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, i práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru“.

60. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že súd prvej inštancie jasným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril svoje skutkové zistenia úvahy, ako aj právne zhodnotenie sporovej právnej veci, predmetom ktorej bol nárok žalobcu na zaplatenie nároku na náhradu škody z titulu porušenia povinnosti žalovaného ako vykonávateľa zo zmluvy č. 202052 o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov zo dňa 15. decembra 2002, v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal zodpovedať za škody na majetku žalobcu v chránenom objekte. Dodal, že písomné stanovisko Ministerstva vnútra SR zo dňa 17. júna 2019 potvrdzuje správnosť postupu žalovaného pri výkone zásahu v objekte žalobcu (č.l. 168 spisu).

61. Krajský súd v Banskej Bystrici dodal, že ak Ministerstvo vnútra SR, Prezídium policajného zboru, Úrad súkromných bezpečnostných služieb ozrejnilo postup vykonávateľa podľa zmluvy o zabezpečení ochrany majetku pomocou strediska registrácie poplachov, z ktorej odpovede jednoznačne vyplýva, že vykonávateľ - žalovaný bol povinný signál preveriť a až v prípade existencie podozrenia z trestnej činnosti túto vec oznámiť miestne príslušnému útvaru policajného zboru, žalovaný postupoval pri preverení signálu v súlade so zákonom. Ak tak žalovaný urobil až následne po dôjdení na miesto výkonu

predmetu zmluvy, t.j. ulica SNP 129, Žiar nad Hronom, a to dostatočným počtom odborne spôsobilých osôb, postupoval v súlade s Dodatkom č. 3 k Zmluve č. 202052 a tiež v súlade so znením ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z.

62. Odvolací súd uzavrel, že žalobca nepreukázal existenciu predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu zo strany žalovaného, nepreukázal najmä akého protiprávneho úkonu sa mal žalovaný dopustiť, keď ten postupoval plne v súlade s ust. § 56 ods. 5 zákona č. 473/2005 Z. z. v spojení s bodom 3.3 dodatku č. 3 k Zmluve č. 202052.

63. Dovolací súd z obsahu spisu zisťuje, že žalobca v podanom odvolaní (č.l. 373 a nasl. spisu) okrem iného výslovne namieta nevysporiadanie sa s jeho námietkou vznesenou ohľadom porušenia zásady poctivého obchodného styku podľa § 265 Obchodného zákonníka a dobrých mravov, ktoré súviseli s tým, že žalobca bol už pri uzavieraní zmluvy uvedený žalovaným do omylu, keďže tento údajne vedel, že s ohľadom na sídlo žalovaného nie je schopný splniť povinnosť neodkladného zásahu pri narušení chráneného objektu a tým zabezpečiť ponúkanú ochranu.

64. Dovolací súd zdôrazňuje, že v Obchodnom zákonníku je pre oblasť obchodných záväzkových vzťahov ustanovené pravidlo, v dôsledku ktorého sa neposkytne právna ochrana takému výkonu práva, ktoré je v rozpore s poctivým obchodným stykom (§ 265). Z tohto dôvodu je integrálnou obsahovou súčasťou práv prameniacich z obchodných záväzkov (§ 261) podmienka poctivého obchodného styku. Pre obchodné záväzkové vzťahy, s ohľadom na uvedený generálny a explicitný výraz zákazu zneužitia práva, možno s určitosťou odvodiť, že zákaz zneužitia práva je silnejší ako dovoľenie dané právom. Poctivý obchodný styk je v porovnaní s pojmom dobré mravy pojmom užším, pričom aj pre obchodné záväzky je v dôsledku § 1 odsek 2 aplikovateľné pravidlo o rozpore s dobrými mravmi a následná sankcia neplatného právneho úkonu. Osobitosť úpravy obchodných záväzkových vzťahov sa prejavuje aj v tom, že táto sankcia nebýva tak dôrazne uplatňovaná ako v práve občianskom, naopak, aj pri rozpore so zákonom sa hľadajú riešenia, ktoré akcentujú princíp právnej istoty. Zákaz zneužitia práva ako princíp súkromného práva má napomôcť optimalizácii súladu záujmov rôznych subjektov a tým dosahovaniu cieľa súkromného práva, ktorým je dosiahnutie, udržanie a zabezpečenie rovnováhy zúčastnených spoločenských záujmov pri plnej sebarealizácii a spoločenskej emancipácii jednotlivca. Zákaz zneužitia práva sa súčasne vníma aj ako zásada výkladu objektívneho práva a zásada výkladu právnych úkonov.

65. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že sa v ňom porušenie zásad poctivého obchodného styku spomína len v bode 9., aj to ako „replika odvolania žalobcu“. Je potrebné zdôrazniť, že hmotnoprávna námietka výkonu práva v rozpore s poctivým obchodným stykom je podstatnou a zásadnou, a to aj z hľadiska na vyššie uvedený zákaz zneužitia práva, ktorý je silnejší ako dovoľenie dané právom. Uvedenému nasvedčuje aj systematické členenie Obchodného zákonníka, ktorý výkon práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku zaradil do úvodných ustanovení III. časti s takým následkom, kedy výkon takéhoto práve nepožíva právnu ochranu. Z tohto dôvodu patrí skúmanie takto vznesenej hmotnoprávnej námietky medzi významné procesné inštitúty v oblasti výkonu práva, kedy konajúci súd musí v každom jednotlivom prípade, obzvlášť na námietku strany sporu, rozpor výkonu práva so zásadami poctivého obchodného styku zistiť na základe objektívnych kritérií a takéto svoje zistenie odôvodniť. Tým, že sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v žiadnom smere nevysporiadal s podstatnou (kľúčovou) odvolacou námietkou výkonu práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktorej námietky sa žalobca v odvolaní domáhal (§ 387 ods. 3 C.s.p.), zaťažil konanie v tejto časti vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

66. Po preskúmaní veci vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nie je dostatočné a preskúmateľné, pretože jeho odôvodnenie neposkytuje odpoveď na námietku výkonu práva v rozpore s poctivým obchodným stykom, ktorej posúdenie má rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní.

67. Dovolací súd preto konštatuje, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu

došlo k porušeniu práv žalobcu na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Zistená procesná vada konania zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

68. Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, § 450 C.s.p.)

69. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

70. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 455 C.s.p.).

71. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok